

ме дълбоко огорчава, че не съм могъл да намеря въ правосъдието поне едно достатъчно внимателно отношение и преценка на фактитѣ. Игнорирайки най-важнитѣ данни по дѣлото, невѣрно предавайки други, нагазвайки въ областта на хипотезитѣ и фантазиитѣ, служейки си съ едно своеобразно тълкуване на психологическитѣ моменти, сждътъ ме изкарва убиецъ на Лора. Нека почитаемиятъ апелативенъ сждъ има търпението да ме изслуша, за да види съ каква тежка несправедливостъ Окржжня сждъ се е отнесалъ къмъ мене:

1] Азъ казахъ, че Лора се застреля, като държеше револвера допрѣнъ до гърдитѣ си. Това бѣха нѣколко ужасни мигновения на страхъ и на очаквание, презъ които азъ не смѣхъ да се мръдна да стана отъ леглото и да ѝ отнема оржжието — да не би съ това да я предизвикамъ още повече да спусне револвера, както много пжти до това се бѣ заканвала да стори. Софийския Окр. сждъ обаче счита, че тя не се е самоубила, а азъ съмъ я застрелялъ подло отъ къмъ гърба. Той се позовава на *»устното«* мнение, което двама лѣкари сж изказали *преди да е била направена аутопсията*: *»че предната рана е по-голѣма, а задната по-малка [на гърба]«*. Даже и въ тоя пунктъ, който поне не търпи тълкуване, най-старателно е подведена работата така, че да се даде впечатление, какво наистина всичко това е тѣй.

Още веднага сждебния следователъ е счелъ тѣхното устно мнение за невѣрно, неотговаряще на действителността предъ видъ обгарянето раната на гърдитѣ. Какво сж казали тези сжщитѣ лѣкари съ третия следъ направената аутопсия. И тримата единодушно даватъ заключение, че раната има направление отпредъ назадъ и че ударътъ е нанесенъ съ допрѣно до гърдитѣ оржжие. И това тѣ го твърдятъ не *»устно«* и възъ основа на случайни първи впечатления, а съ подписитѣ си — следъ най-щателно изследвание вида на раната и вътрешния ходъ на куршума. Най-силното, очевидното, неоторимо съ нищо доказателство е, *че раната на гръдната костъ е широко обгорена*